

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Primii călători în cosmos

La 19 august a. c. a fost lansată în Uniunea Sovietică a doua navă cosmică-satelit, care s-a învîrțit în jurul Pământului la depărtare de 320 km. Ea înconjură Pământul în 90 minute 36 secunde, și avea greutatea de 4.600 kg. Nava cosmică avea o cabină, în care se aflau doi cîini (Strelka și Belka), 40 șoareci, șobolani, muște, plante, bacterii, ș. a. După 24 ore, în vremea ce nava înconjură a 28-a oară Pământul, s-a dat comanda de coborîre a navei și nava a început să coboare spre Pământ. Cînd nava era la mică înălțime s-a desprins de ea cabina cu animalele și apoi nava și cabina au aterizat într-un loc stabilit fără să sufere vreo stricăciune. Astfel, pentru prima oară în istorie, niște ființe vii au făcut o călătorie de peste 700.000 km în cosmos, și după ce au înconjurat Pământul la depărtare de 320 km s-au întors nevătămate pe Pământ. În tot timpul „călătoriei” animalele au fost hrănite la anumite ore de un aparat automat și starea lor a fost urmărită prin radio-televiziune și alte aparate, care au transmis datele pe Pământ prin radio. Animalele s-au întors pe Pământ vioaie și tefere, iar o plantă, care a înflorit în cabină, continuă să înflorească și pe Pământ.

Această călătorie în cosmos este o măreață realizare a oamenilor de știință, inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor sovietici. Ea vestește că nu peste mult timp va putea face și omul o călătorie în afara Pământului, întrucît în cabină el are toate condițiile de viață trebuincioase și se poate întoarce cînd vrea pe Pământ. Ea mărturisește despre superioritatea Uniunii Sovietice, care stă mereu în frunte în ce privește rachetele, sateliții și navele cosmice.

Vestea despre călătoria aceasta neobișnuită a fost primită cu uimire în toate țările. Ziarele americane au recunoscut că „Rusia se află pe primul loc”, că „rușii sînt înaintea Statelor Unite”. Și zarele engleze — arătînd că a fost trimis în cosmos „un întreg parc zoologic” — scriu că „Rusia a întrecut încă odată America în întrecerea pentru cucerirea cosmosului”, că „întreaga omenire admiră cu sinceritate această uimitoare realizare”. Se spune de asemenea că acest succes al savanților sovietici slujește la întărirea păcii în lume și deschide calea pentru călătoria omului în cosmos. Pământul nu mai este o „temniță”, care ne ține legați de ea, ci e o locuință, din care putem ieși să facem vizite „în afară” prin celelalte planete și apoi să ne întorcem „acasă” ca dintr-o călătorie

sau dintr-o excursie. Se zicea înainte despre un om, care a plecat să vadă țări și popoare, că „a plecat în lumea largă”. Acum putem spune că Pământul este mic (nava cosmică l-a înconjurat în o oră jumătate) și că omul ajunge cu adevărat să plece în „lumea largă” a planetelor și stelelor, unde va cunoaște noi lucruri minunate.

Iată ce poate face omul cu mintea și

munca lui, atunci cînd oamenii muncii sînt stăpîni în țara lor și știința și tehnica ia un avînt nemai cunoscut! Pe calea aceasta minunată, calea păcii și a marilor biruințe, știința sovietică va cuceri noi succese! Urăm călătorie plăcută celui dintîi cetățean sovietic, care va face cea dintîi călătorie cosmică și se va întoarce să ne povestească cele văzute și auzite de el în cosmos!

N.

Congresul al III-lea al P. M. R. și cultura

Stăpin pe propria-i soartă, poporul nostru muncitor trăiește azi o viață nouă și se bucură de un tot mai ridicat nivel de trai, material și spiritual-cultural. Cultura înaltă este din ce în ce mai la îndemîna celor mulți.

Dovadă grăitoare despre acest fapt este Raportul C. C. al P. M. R. prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea, în care sectorul cultural ocupă un loc deosebit de însemnat. Acest Raport cuprinde și întrevește nu numai înmulțirea bunurilor materiale, a tot ceea ce mintea și mîna omului adaugă naturii spre fericirea oamenilor, ci și sporul și nădejtile de viitor ale culturii.

Congresul al III-lea al P. M. R., desfășurat între 20—25 iunie 1960, a dovedit cu deosebire acest lucru: ne găsim în fața unui popor care după 16 ani de la Eliberare a devenit un **priceput constructor** al socialismului. Căci muncitorii și țărani noștri au dovedit în fața Congresului și în fața atîtor oaspeți din afară, că gîndesc ca niște **cunoscători de mîna întîia** în problemele economice și în tehnica modernă și că idealurile socialismului, știința marxist-leninistă despre legăturile obștești, le dă puțină deplină de a prevedea, de a calcula dinainte drumul ce-l au de străbătut în desăvîrșirea societății omenești pe care o zidesc.

În Hotărîrile Congresului, problema culturii, adică a luminării minții cu concepțiile sau vederile cele noi și a formării omului nou cu conștiință socialistă, ocupă un loc de frunte. Oamenii de știință și de cultură, de toate felurile, sînt cuprinși în chip de nedespărțit în armata cea nouă a păcii, ziditoare de viață nouă și plină de propășire.

Înfăptuirea planului de 6 ani așează țara noastră pe o nouă treaptă de propășire, care pune noi probleme culturale. Această nouă treaptă cere o participare și mai conștientă a mulțimilor populare la desăvîrșirea construirii socialismului. De

aceea, transformarea culturii într-un bun al tuturor este și mai hotărîtoare decît pînă acum pentru făurirea omului nou, mădular conștient și luminat al societății socialiste. Așa se face, că Raportul a rezervat intelectualilor cu dragoste de popor cîntecul unei munci nobile, de înaltă răspundere, pe drumul desăvîrșirii revoluției culturale. Lucrarea ce trebuie desfășurată de aici înainte pe tărîm cultural, formează în Raport un **capitol special**, care fixează sarcinile menite să contribuie la desăvîrșirea construcției socialiste.

Sectorul cultural e merit, pe de o parte, să ajute dezvoltarea economică prin contribuția științei și a culturii în general, iar pe de alta, să înarmeze pe muncitorii din fabrici și de pe ogoare cu felul de a vedea lumea și viața al clasei muncitoare, fără de care nu-s cu puțință înfăptuiri de valoare în nici un domeniu, oricît de mari ar fi eforturile și priceperea celor ce muncesc.

Firește, victoriile socialismului în toate domeniile vieții obștești au îngustat din ce în ce mai mult cîmpul de acțiune al dușmanilor socialismului. Dar mai stăruie încă înrîuriri ale educației și moralei burgheze, a căror lichidare cere o muncă stăruitoare de mulți ani. Căci formarea conștiinței socialiste este o sarcină de lungă durată.

„Trebuie îmbunătățită și lărgită — spune Raportul — participarea activă a oamenilor de știință și cultură, munca de răspîndire a cunoștințelor științifice, de popularizare, pe înțelesul maselor largi, a concepției materialiste despre lume, de combatere a vederilor înapoiate, superstițiilor, prejudecăților și misticismului”.

În această cuprindere pe scurt, se trasează un întins program de lucru pentru toți oamenii de știință și de cultură din țara noastră. Ea le așează pe umeri o îndatorire patriotică față de popor: datoria de a fi purtători ai menirii de luminători ai

(Continuare în pag. 2)

Congresul al III-lea al P. M. R. și cultura

(Urmare din pag. 1)

mulțimilor. Implinirea acestei îndatoriri îi face colaboratori prețioși în munca de făurire a conștiinței socialiste. Acesta este locul lor de muncă, de ingineri ai sufletelor pe marele șantier de construire a socialismului.

Epocile de mizerie sînt totodată epoci de neștiință și de întuneric, căci numai pîinea aduce cu sine cartea și cultura. Apăsata de exploatare și bîntuită de analfabetism, România veche era o țară în care școala și cartea au fost plătite cu prețul greu al foamei și al frigului.

Cîtă deosebire între România de ieri și cea de astăzi!... Cărările deschise de Hotărîrile Congresului al III-lea pentru înflorirea culturii ne fac să întrezărim, într-un viitor foarte apropiat, o creștere nemaiîntîlnită a nivelului cultural și — odată cu aceasta — grăbirea desăvîșirii construcției socialiste în patria noastră.

În raportul prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, se spune: „Muncitorii, țărani, tineretul manifestă o mare sete de carte, de cunoștințe, de frumos. Partidul și statul nostru desfășoară o muncă vastă pentru a transforma cultura într-un bun al tuturor”.

Dovadă în această direcție este și faptul, că prin măsurile trasate de Congres se deschid orizonturi mărețe și pentru dezvoltarea învățămîntului.

După numai 12 ani de la introducerea sistemului de școlarizare cu cele două cicluri elementare și cu ciclul mediu, a căror menire este să dea o cultură generală elevilor, s-a simțit nevoia să se prevadă prelungirea cu un an a învățămîntului de cultură generală. Căci așa precum au crescut treptat trebuințele pe linie materială, potrivit propășirii neconținute a construcției socialiste, tot așa au trebuit să crească cerințele pe linie culturală.

Un fapt deosebit de însemnat arătat în Raportul prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, este generalizarea învățămîntului de 7 ani pînă în 1962—1963. Dacă ne aducem aminte că acum 15 ani țara noastră număra cîteva milioane de analfabeți, înfăptuirea de peste 2 ani, cînd cel mai puțin învățat dintre cetățenii patriei noastre va fi isprăvit cele două cicluri ale învățămîntului de 7 ani, însemnează cu adevărat **cea mai mare revoluție culturală în viața poporului nostru**.

După generalizarea învățămîntului de 7 ani, se va trece treptat la cel de 8 ani. Ținînd seamă de faptul că acum copiii noștri învață mult mai mult decît în trecut, un an în plus însemnează o îmbogățire prețioasă a culturii generale, adică înzestrarea absolvenților acestui învățămînt, viitori muncitori în fabrici și pe ogoare sau viitori elevi ai școlilor medii, cu o seamă de cunoștințe care-i va ajuta să-și ducă activitatea în cele mai bune condițiuni.

Avîntul culturii, oglindit atît de grăitor în cuprinsul Raportului prezentat în cadrul Congresului al III-lea, dovedește că socialismul a deschis făgașele așezării unei înalte culturi în viața poporului nostru, precum și că cultura socialistă nu este ceva înțepenit pe loc, ci în mișcare neconținută spre orizonturi din ce în ce mai mărețe și mai luminoase.

C. Sirbu

J. P. S. Mitropolit Nicolae Crutișchi despre pace

În septembrie 1958 în Editura Patriarhiei Moscovei a apărut ediția a III-a a „Cuvîntărilor pentru pace” a I. P. S. Mitropolit Nicolae al Crutișelor și Colomnei. Cartea are formatul 20×13, cuprinde cuvîntările rostite între anii 1955—1958 și are 130 pagini.

În cuvîntul introductiv al Editurii Patriarhiei Moscovei se subliniază că I. P. S. Mitropolit Nicolae se prezintă aci ca membru al Consiliului Mondial al Păcii și al Comitetului pentru Apărarea Păcii din Uniunea Sovietică.

În total cartea cuprinde 26 de cuvîntări.

În Cuvîntarea din 8 martie 1955 (p. 7—13), rostită la Moscova în fața Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii, avînd subiectul „Grija pentru pace” sau mai scurt „Despre pace”, I. P. S. Mitropolit Nicolae subliniază printre altele că: „Pe tot globul pămîntesc nu există putere mai mare ca voința popoarelor”. Și cu cît mai hotărît va fi exprimată această voință, cu atît mai puternică va deveni pacea. Noi socotim, spune I. P. S. Mitropolit, că dreptatea și pacea vor triumfa.

Despre aceasta mărturisește și scopul intrinsec de la 8 martie 1955, cînd Inaltul Ierarh subliniază: „...noi ne-am intrunit ca să exprimăm duhul pașnic al popoarelor țării noastre și să le chemăm să susțină cu însufleșire Apelul de la Viena împotriva războiului atomic, cerînd distrugerea rezervelor de arme atomice din toate țările și încetarea imediată a fabricării lor”.

Pe p. 14—16 se află: „Răspuns domnului Profesor Dr. Walter Friedrich”, președintele Comitetului german al luptătorilor pentru pace (28. I. 1955).

În acest cuvînt I. P. S. Nicolae printre altele spune: „Vă încredințăm, că noi vom lupta și în viitor neprecupețit pentru această pace cu conștiința, că omenirea întregă de pe toate continentele dorește pacea și vom vedea în această chezășie că și poporul german, înlăturînd barierele artificiale, se va uni din nou pașnic și din toată puterea sa, cum i se cuvine unui mare popor, va deveni un zid de nezdruccinat în calea puterilor întunecate”.

„Pentru stringerea Puterilor Păcii” este subiectul cuvîntării ținută la Sesiunea Mondială a Păcii din Helsinki (26 iunie 1955, p. 17—26).

La această întrunire mondială I. P. S. Sa se adresează auditoriului astfel: „Scumpi prieteni! Eu vorbesc acum în numele Bisericii Ortodoxe Ruse, care binecuvîntează bunele voințe, ce s-au întrunit la această adunare prin reprezentanții puterilor iubitoare de pace din toată lumea și se roagă pentru ca munca noastră să se încununeze cu succes”. Iar ca încheiere: „...noi toți trebuie să ne exprimăm hotărîrea: NU! ACEASTA SĂ NU FIE! PACEA TREBUIE SĂ BIRUIASCĂ RĂZBOIUL!”.

Urmează articolul „Increderea reciprocă este calea către Pace” (p. 27—31). Apoi, prelegerea ținută în orașul Debrefin (Ungaria) cu titlul: „Problema Războiului și a Păcii în lumina Bibliei” (p. 32—43). Autorul își încheie prelegerea cu cuvintele: „...războiul agresiv, provocator la tendințe josnice a dorinței de putere, răzbunare și profit, este condamnat de creștinism”.

„Edificiul Păcii — Principiu solid” este titlul Cuvîntării ținute de I. P. S. Nicolae la Sesiunea Extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii (Stokholm, 9. IV. 1956, p. 49—59).

„Fiecare dintre noi a venit aci, spune I. P. S. Sa, la această întrunire extraordinară, cu scopul de a-și spune cuvîntul cu privire la tragedia goanei înarmărilor, la pagubele provocate de armele atomice și să-și unească voința sa cu tendința generală a popoarelor de a trăi în pace și înțelegere unul cu altul”. Iar mai departe face chemarea: „Haideți, să mergem toți împreună să înmormîntăm armele de război, iar pe această

movilă să sădim un pom: pomul păcii... fie ca cei ce vor veni după noi să îngrijească de el cu aceeași iubire, cu care îl sădim noi și fie ca ei în deplină măsură să se îndulcească de cele mai dulci roade ale lui”.

Cuvîntarea „Contribuția credincioșilor pentru cauza Păcii” a fost ținută la Moscova în 18 aprilie 1955. Această cuvîntare a fost ținută de I. P. S. Sa la adunarea reprezentanților organizațiilor sovietice pentru pace și a fost dedicată problemelor discutate la Sesiunea Extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii de la Stokholm (p. 60—62).

În ziua de 2 martie 1956 Inaltul Ierarh a ținut un raport în „Casa comitetului local” din orașul Oslo (Norvegia) cu subiectul: „Pace și prietenie între popoare” (p. 63—83).

„Eu, unul dintre activiștii Bisericii Ortodoxe Ruse, — spune I. P. S. Sa — am venit aci în capitala pașnică a Norvegiei.

În numele milioanele de creștini ortodocși ai patriei mele vă felicit cordial și prin persoana D-stre pe tot poporul norvegian iubitor de pace cu cele mai bune urări de bine”.

Iar în alt loc zice: „Să spunem unul altuia așa: noi toți vrem pacea și de aceea nu există nici un temei să fim împotriva altuia săbiile ridicate. Să le distrugem, ca să unim mințile noastre într-un lanț neîntrerupt pentru o încredere reciprocă!

Să depunem toate eforturile noastre pentru aceste probleme înalte și nobile.

Dragi frați — creștini ai Norvegiei, să fim uniți în apărarea păcii, în ajutorul prietenesc între popoarele noastre!

Dragi prieteni ai păcii, iubiți frați, — fără deosebire de convingeri religioase sau politice! Toți, ca unul, să anunțăm moarte războiului!

Pentru Pace!

Pentru Prietenie!

Pentru fericirea popoarelor!”.

Alte cuvîntări: Declarația făcută cu ocazia sosirii I. P. S. Sale în S.U.A. (New-York, 2 iunie 1956, p. 84—85); Declarația la deschiderea convorbirilor reprezentanților Comitetului național al Bisericii lui Hristos din S.U.A. (New-York, 4 iunie 1956, p. 86—87); Problemele Păcii — este un referat ținut la New-York în ziua de 5 iunie 1956 (p. 88—92); Apelul către adunarea Comitetului Național al Bisericii lui Hristos (6 iunie 1956, p. 93—95); Pastorală de Paști către frații creștini din Germania, transmisă prin radio în limba germană în 20 aprilie 1957 (p. 96—98); „Bine ați venit tineret creștin” este un articol din revista „Tineretul Păcii” nr. 5 din 1957 (p. 99—101); „Arma atomică — în afara legii”, cuvîntare rostită la Sesiunea Congresului Mondial al Păcii în orașul Colombo (Ceylon) în ziua de 13 iunie 1957 (p. 102—109); Tot la Colombo: Cuvînt către Uniunea Internațională a Studenților, ținut la 5 iunie 1957 (p. 110); Un Apel către tineretul creștin, ținut la Troițe Serghieva Lava în ziua de 30 iulie 1957 (p. 111—113); Apelul către poporul din Ceylon, ținut în octombrie 1957 (p. 114—116); și Pastorală de Crăciun adresată prin radio către creștinii din Finlanda ținută la 17 decembrie 1957 (p. 117—118); Pastorală de Crăciun adresată prin radio către creștinii din Europa, rostită în ziua de 20 decembrie 1957 (p. 119—121); Cuvîntarea transmisă prin radio în legătură cu luna prieteniei anglo-sovietice — decembrie 1957 (p. 122—123); Răspunsuri la întrebările de la radioul polonez (p. 124—125); Cugătări și urări de Anul Nou — 1 ianuarie 1958 (p. 126—127); Urările mele poporului din Ceylon — ținută în ziua de 4 februarie 1958 (p. 128—129).

I. P. S. Sa se adresează poporului din Ceylon: „Eu m-am convins că pentru popoarele Uniunii Sovietice și poporul din Ceylon există un singur

Pildă am dat vouă...

Sfintele evanghelii ni-l arată pe Mintuitorul în diferite împrejurări. Il vedem străbătând Galileia și întâlnindu-se cu un mort, un tânăr din Nain, pe care îl înviază. Odată trecind peste mare, este întâmpinat de doi îndrăciți, și-i vindecă. Lingă Capernaum, Iair vine și-l roagă să-i vindecă fiica, singurul copil, că moare, — și pînă să meargă Domnul, moare și o înviază. Merge și în locuri pustii, la nord de Palestina, unde așezările omenești erau departe și acolo face minunea înmulțirii pînilor ca să sature mulțimile ce-L urmau. Se duce și-n Templu sau sinagogă unde explică Sf. Scriptură sau face minuni. De obicei în Templu sau sinagogă, Mintuitorul se duce în zi de sabbat adică în ziua de odihnă a evreilor.

Sfinta evanghelie ni-l arată odată pe Domnul Iisus în zi de sabbat, într-o sinagogă. Ochii lui divini observă toată lumea adunată la rugăciune și se opresc asupra unei femei girbove. Se îndreaptă spre ea, o atinge cu mina și-i spune: „Femeie ești izbăvită de nepuința ta”. Și îndată femeia, care de 18 ani era încovoaiată cu privirile spre pământ se vede izbăvită și se ridică să privească și ea în sus. Se simte bine, sănătoasă. Toată lumea din sinagogă observă și se minunează. Numai mai marii sinagogii nu se minunează, ci găsesc prilej să certe mulțimea și să-i spună că sînt 6 zile în săptămîină în care se poate lucra, deci în acestea venind să-și vindecă bolnavii, ci nu în ziua sîmbetei. Mintuitorul i se adresează direct mai marelui sinagogii și-i spune: „Făfarnice, fiecare dintre voi, sîmbăta, au nu-și desleagă boul sau asinul de la iesle și-l duce de-l adapă? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana iată de 18 ani, au nu se cădea a se deslega din legătura aceasta în ziua sîmbetei?”

Mintuitorul le arată în felul acesta că rugăciunea și credința trebuie să împletite cu fapta bună. Că pentru fapta bună nu există sîrbătoare sau odihnă. Orice faptă bună este prilej de pro-

șel: să se unească în tendințele lor către pace și în lupta comună pentru pace, și cu toate puterile tuturor popoarelor iubitoare de pace de pe globul pămîntesc să fie biruit războiul în numele triumfului păcii și a întăririi înțelegerii reciproce, respectului și a conlucrării pașnice.

În timpul de față, avînd în vedere aceste probleme ale contemporaneității de cea mai mare actualitate, noi trebuie să ne unim și mai tare, spre a ne exprima voința noastră generală pentru pace, pentru a preîntîmpina la timp grozăviile unui nou război. Tendința noastră către pace, spiritul nostru pentru o prietenie reciprocă și conlucrare în probleme culturale, științifice și ale muncii vor fi exemple bune pentru alte popoare și țări, căci prietenia popoarelor este baza păcii generale, care va uni toate popoarele în hotărîrile lor să nu admită în nici o problemă internațională nedreptatea și violența; atunci, cred, se vor îndeplini cuvintele prorocului Isaia: „Atunci lupul va trăi împreună cu mielul, pantera va dormi împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și boul vor fi împreună și un copil mic le va conduce pe ele” (Isaia 11, 6).

În carte se tratează subiecte de actualitate, arzătoare, la ordinea zilei, care interesează întreaga omenire. Problemele sînt documentate profund, cum nu se poate mai bine, pe principii curate creștine și în conformitate cu concepțiile sociale contemporane. Ea arată contribuția unui reprezentant de seamă al Bisericii Ortodoxe Ruse la cauza păcii între popoare.

Nu pot să nu o recomand tuturor cititorilor iubitori de pace.

Notez că această carte este tradusă și în limba franceză.

Preot C. Pistru

slăvirē a lui Dumnezeu. În afară de aceasta Mintuitorul le arată că odihna sabbatului e călcată prin obligații gospodărești, care-s jirești și necesare. Or bolnava este o fiică a lui Avraam, o semenă a lor, egală cu ei în drepturi, este mai mult decît un animal, decît un bou sau asin. Ea era făptură a lui Dumnezeu și iată Dumnezeu venise pe pământ să-și vadă făpturile sale. Și-i place lui Dumnezeu ca făpturile sale să fie așa cum le-a făcut El, adică sănătoase și frumoase. El, Dumnezeu, este asemenea unui grădinar, care în grădina lui vrea să vadă toți pomii și toate florile crescînd frumoase. Grădinarul taie lăstarii, care cresc anapoda pe trunchiul pomului, rupe uscăturile și sapă pomii la rădăcină pentru ca să crească, să înflorească și să rodească frumos. Și cum ați văzut la început, Mintuitorul găsește în grădina lui multe de îndreptat. Peste tot Mintuitorul nu face alegere în împărțirea binefacerilor Sale. Nu alege între bărbat și femeie. În fața lui Dumnezeu femeia are drepturi egale cu bărbatul. Cu toate acestea unii priveau pe femeie aproape cu felul de a vedea al păgînilor. De aceea fariseul care era mai marele sinagogii, arată alita dispreț pentru femeia girbovă, vindecată.

Inainte de Crăciun

Mesia

Postul Crăciunului inchipuie vremea dinainte de nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Această vreme de la Adam la Hristos este plină de prevestiri ale venirii Mesiei, care va aduce mîntuirea. Nu numai poporul evreesc, ci și celelalte popoare, nădăjduiau că va veni odată un Mintuitor, care va aduce eliberarea din robia păcatului, pace și înfrățire. Intreg Vechiul Testament este pătruns de această nădejde mesianică. Socotim dar, că e potrivit ca în postul Crăciunului să prezentăm cîteva din aceste prevestiri.

Îndată după căderea lui Adam și Eva în păcat, Dumnezeu vestește nu numai pedeapsa, ce și-a atras-o omul asupra sa, ci și nădejdea mîntuirii din această cădere, din această pedeapsă. Dumnezeu zice șarpelui — care inchipuie pe diavolul, izvorul răului în lume —: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sîmînța ta și sîmînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul” (Gen. 3, 15). De aici se vede că intrucit prin femeie a intrat păcatul în lume, tot prin femeie va intra și izbăvirea. Femeia devine izvor al nădejzii în mîntuire. Cum? — Din ea se va naște izbăvitorul. „Sîmînța ei”, adică acela ce se va naște dintr-o femeie va zdrobi capul șarpelui, va zdrobi puterea celui rău. De aici vrăjmășia dintre cel rău și femeie, ori dintre cel rău și „sîmînța ei”. E vorba aici de o anumită femeie: cea femeie din care a răsărit Mesia. Acea femeie știm că a fost Maria, fecioara neprihănită, Maica Domnului nostru. Se cuprind însă în această luptă împotriva celui rău și toate femeile de la Eva la Maria, care au trăit cu nădejdea mîntuirii și au născut și crescut fii întru această nădejde.

Iată cum încă de la început, femeia — tovarășa de viață a bărbatului — este cinstită, ca luptătoare împotriva răului, ca aceea care va aduce în lume pe Celce va zdrobi puterea răului, puterea păcatului. Multe femei au crezut că fiul lor este cel prorocit. Așa Eva însăși, mama lui Noe, mama lui Samuil, ș. a. Dar voia lui Dumnezeu a fost ca Mintuitorul să fie fiul Mariei. Ceeace a nădăjduit Eva și celelalte mame de-alungul veacurilor s-a împlinit prin Maria.

Dacă pînă la Maria, mamele nădăjduiau să fie hărăzite a naște pe Cel vestit, de la Maria, femeile credincioase au dorit să pășească pe urmele Mariei, să aibă virtuțile, ce au strălucit în viața Mariei, femeia muncitoare, care se jertfește pentru binele tataror.

La unele popoare pînă bine de curînd a dăinuit acest dispreț pentru femeie și această inegalitate. Iar în țările capitaliste inegalitatea se păstrează și astăzi. Femeile pentru aceeași muncă primesc salar mai mic decît bărbații. Femeia adesea e roabă și acasă și în slujba sa.

Cu totul alta e situația în statele socialiste. Aici femeia e cu adevărat egală în drepturi cu bărbatul. Ei îi sînt deschise toate căile spre viață luminată și fericită. De aceea o găsim peste tot, muncind pentru construirea socialismului și luptînd pentru pace, împlinindu-și datoria de soție și mamă, dar și datoria cetățenească de a contribui la bunăstarea poporului și la pacea a toată lumea.

Să învățăm de la Mintuitorul că nu-i destul să ne rugăm, ci trebuie să și facem binele, să lucrăm pentru fericirea fraților noștri. Un adevărat creștin trebuie să fie un om, care pune umărul la îmbunătățirea vieții, care muncește, împreună cu toți oamenii muncii, pentru viața cea nouă, luminată și îmbelșugată și luptă ca în lume să fie pace și să se înlătore în toate țările nedreptatea care apasă pe cei ce muncesc, femei sau bărbați deopotrivă, pentru ca pacea și dreptatea să stăpînească în toată lumea.

I. S.

Cu toate acestea femeia a fost umilită și asuprită la toate popoarele. Bărbatul avea dreptul de stăpîn asupra soției și copiilor ei. Ea trebuia să se supună fără crîcnire, să muncească din zori și pînă în noapte, fără să aibă cea mai mică mulțumire. Abia azi, în țările socialiste, femeia a primit cîntea ce i se cuvine, devenind egală în drepturi cu bărbatul. Azi vrerile de mai bine ale femeii, puterea ei de muncă și creație în slujba binelui obștesc, lupta ei pentru pace sînt prețuite și femeia aduce contribuția ei însemnată la viața cea nouă, îmbelșugată și fericită. Femeia a fost și este în vrăjmășie cu cel rău. Astăzi ea e în vrăjmășie cu așitătorii la război, luptă împotriva uneltirilor lor. Femeia a fost și este în slujba binelui, în slujba progresului. Ea luptă azi pentru pace și dezarmare, ea muncește pentru construirea socialismului.

Ea — ca mamă — naște și crește fii, care slujesc pacea și viața cea nouă și zdrobesc capul „șerpilor” așitătorii la război, care vor să aprindă lumea în limbile de foc ale bombelor atomice.

Așadar dintru început Dumnezeu a dat oamenilor o rază de lumină în viața lor necăjită: nădejdea că din o femeie se va naște Mesia, care va zdrobi capul celui rău. Această nădejde s-a împlinit în nașterea lui Iisus din Fecioara Maria. El ne-a mîntuit din robia păcatului.

Popoarele însă au nădăjduit și au luptat să scape și din robia social-economică, să nu mai fie robi și stăpîni, iobagi și nemeși, proletari și capitaliști, ci ceice muncesc să fie stăpîni pe roadele muncii lor. Eliberarea din această robie ne-a venit prin Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a răsturnat pe asupritorii poporului și a întemeiat primul stat al oamenilor muncii, Uniunea Sovietică. Această eliberare e ca o veste bună, care răsună peste tot pămîntul. Ea aduce mari realizări în toate țările socialiste și sprijinește lupta pentru libertate și independență a tuturor popoarelor din Asia, Africa, America Latină și atrage sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democrație și socialism.

Credincioșii Bisericii noastre, care se bucură că sînt mîntuiți de robia păcatului în Iisus Hristos, sînt alături de oamenii muncii și muncesc pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă, și luptă pentru dezarmare și pace, bucurîndu-se că se dărîmă cetățile robilor de veacuri și libertatea, pacea, dreptatea, prietenia, eucerește tot pămîntul.

N.

Lăcomia și omenia

Intr-un sat trăia odată un bogat și un sărac. Erau vecini. Bogatul avea o casă mare, iar săracul numai o colibă. Bogatul avea moșie întinsă, iar săracul numai o fișie îngustă. Bogatul avea bani mulți, iar săracul copii mulți. Bogatul se silea să-și sporească banii pe toate căile, și drepte și nedrepte, iar săracul se trudea să-și crească spuza de copii numai în cinste și dreptate. Unul cu lăcomia, altul cu omenia.

Cindva ayusese și săracul stare bună, pămint și vite frumoase, dar toate i le-a înșelat bogatul ăsta lacom și nesătul. Azi una, mîine alta, pînă-l despoaie de toate. Și pe el, ca și pe alții.

Lăcomia lui n-avea stavilă și mai ales setea lui de bani era nepotolită. Și strînse el atîția bani, de nu mai știa ce să mai facă cu ei.

Intr-o zi căzu pe gînduri și se văiera în sine:

— Ce m-oi face eu cu atîta bănet strîns? Că nu mai închepe în căldare. Unde să-l știu așeza? De-oi săpa o groapă, să-l ascund, prin casă, va da de el bătrîna. De l-oi îngropa prin grajd, vor da de el slugile. De l-oi tăinui prin grădină, vor da de el vecinii. Ce m-oi face?...

Și așa se frămînta mereu. Dar umblînd odată prin pădure și văzînd un stejar scorburos, își zise:

— Iată ce voi face. Voi ascunde în astă scorbură tot avutul meu. Uite, și o creangă în dreptul ei. Voi șede colo sus și m-oi veseli de vederea strălucirii lui...

Și într-o noapte și-a și cărat tot aurul în scorbură. L-a acoperit apoi cu frunziș uscat, să nu-l zărească ochiu omenesc. Și-l cerceta pe furis, îl pipăia și se desmierda în strălucirea lui.

Dar pe cînd se desfăta bogatul în sclipirea comorii sale, săracul se lupta din greu cu povara creșterii copiilor lui mulți. Pe lîngă alte necazuri, ivindu-se o foamete, bietul de el fu nevoit a-și zălogi bogatului și coliba și bucățica de pămînt, în schimbul cîtorva măsuri de bucate. Și neputînd plăti la soroc, bogatul îl puse-n drum cu copii cu tot.

Săracul desnădăjduind atunci, puse mîna pe o funie și o croi către pădure. Acolo își alese cel mai înalt copac, se urcă, legă funia de o creangă. Totuși în sufletul lui era tare dorul de viață și își zise:

— Înainte de a-mi pune capăt zilelor, să mai văd odată lumea asta, în care mi-au amărit boagații hapsîni viața.

Și prinse a-și plimba privirea peste dealurile înverzite, peste luncile înflorite, peste pășunile cu turme de oi și cu cirezi de vite și privindu-le lung, în inima lui se aprinse mai tare dorul de viață și ca luminat de-o rază de sus, își zise:

— Vreau să trăiesc! Vreau să-mi cresc copii! Vreau să-mi răscumpăr moșia furată!...

Și rotîndu-și ochii, ei fură atinși de lucire de lumină, care țîșnea din scorbura copacului în care se găsea el. Uitîndu-se apoi mai bine descoperi acolo aurul bogatului, pe care culegîndu-l, galben cu galben, îl luă îndată cu sine, dar funia legată și-o lăsă acolo.

După plecarea săracului norocos — sosi și bogatul lacom să se desfăteze în strălucirea aurului său. Își băgă în grabă mîna în scorbură, dar nu găsi acolo nici frunziș și nici aur.

— Mi-au furat, țîlharii, comoara! Mi-au furat și inima! Mi-au furat și viața! izbucni el în plîns și în vaier. Și căutînd în desnădejdea lui grea împrejur, dădu cu ochii de funia legată, pe care și-o împleti de grumazi și se spînzură!

Aurului s-a închinat.

Aurul l-a și mîncat!

Căci scris este: „Pe cei flămînzii i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșertii” (Lc. 1, 53). Vremea noastră a adeverit întru totul acest adevăr: bogații lacomi au rămas fără averile, cîștigate pe nedrept, iar oamenii muncii, exploatăți și ținuți în mizerie, au devenit prin luptă stăpîni în țara lor și își făuresc o viață îmbelșugată și luminată.

Pr. A. Nanu

Despre ispite și lene

Ispitele sînt ceea ce atrage pe creștin spre cele rele, să-l facă să păcătuiască. De cîte ori sufletul se întîlnește cu ispitele are loc o luptă pe viață și pe moarte, pentru că ele deschid drumul păcatelor, iar idealul desăvîrșirii este amenințat. De aceea sufletul face toate sforțările ca să se apere și chiar să le înfrîngă, după pilda strălucită a Mîntuitorului Hristos (Mt. 4, 1—11).

Dintre toate ispitele cea mai grea și mai primejdioasă este lenea sufletului, cel dintîi dușman al progresului duhovnicesc. De aceea Sf. Efrem Sirul, în rugăciunea de smerenie, „Doamne și Stăpînul vieții mele...”, așează lenea sau trîndăvia sufletului în fruntea tuturor păcatelor, pentru ca păzindu-ne de ea, să ne deschidem luminos calea mîntuirii și să urcăm către desăvîrșire. Căci lenea lasă sufletul pradă gîndurilor rele și deșarte, la fel cum o casă părăginită, cu geamuri și ferestre stricate, este cuibul cucuvaelor, al animalelor sălbatice.

Se spune că Sf. Antonie cel Mare a căzut odată în lenea sufletului și l-au năpădit gînduri negre, cu ispite mari. Văzîndu-se pierdut, s-a rugat lui Dumnezeu să-l izbăvească. Ieșind din chilie, a văzut pe oarecine care împletea o funie și din cînd în cînd întrerupea lucrul și mergea și se ruga. Apoi repeta aceeași lucrare. Acesta era chiar îngerul Domnului, trimis lui Antonie să-l îndrepte. El i-a spus: „Fă așa ca mine și te vei mîntui”. Sfîntul i-a ascultat sfatul și s-a bucurat, căci biruitoare asupra lenei este întotdeauna munca.

Lenea sufletului este mai rea decît lenea

Povețe spirituale

Omul cumpătat poate ocoli primejdia de-a cere ajutorul altora; nu-i cheltuitor, nu-i risipitor și e cu multă măsură în bunurile vieții; e mai sigur de ziua de mîine; și poate ajuta mai ușor pe semenii săi. Are totdeauna și pentru el, dar are de unde da și altora, la nevoie.

Dimpotrivă, cel lacom este un închinător la idoli; și e chiar ucigaș de oameni, prin faptul că ține mai mult la bunurile sale decît să-și ajute semenii săi.

Fericirea nu stă în a fi lacom și în a voi să ai mai mult decît alții, nu în a îngrămădi bunuri peste bunuri, ci în a fi cu mare grijă pentru viața semenilor și pentru fericirea lor.

Adevărata fericire nu stă în acapararea de cît mai multe bunuri pămîntești, ci în a jertfi în folosul altora, al semenilor tăi.

Cei lacomi slujesc zeului bănetului, lui Mamona.

Sf. Vasile cel Mare lovește și arde cu cuvîntul său, plin de minie sfîntă: răutatea, viclenia și nășăioasa poftă de acaparare a lacomilor: „Lacomul nu cunoaște decît două vorbe: „Sînt sărac!” dar aceasta o spune, ca să-și justifice goana cea nebună după bunurile pămîntului. Toate cîte văd ochii lui le dorește cel lacom. Iadul n-a zis niciodată: „E de-ajuns” și nici cel lacom n-a spus cîndva: „E destul”. Ce-a ucis pe Nabot izraeliteanul? Nu oare pofta lacomă a lui Ahab, după via acestuia? Marea și cunoaște marginile sale, iar noaptea nu depășește vechile ei hotare. Numai cel lacom nu se rușinează de timp și nu cunoaște hotar ... ci imită violența cea mare a focului, care cuprinde totul și consumă totul”. Iar Barnaba, în epistola sa, e împotriva celor ce nu-și cîștigă traiul prin muncă proprie și zice: „Nu te-nsoți cu ei și nici nu te asemeni cu astfel de oameni, care nu știu să-și agonisească hrana prin muncă, ci în nelegiuirea lor răpesc lucrul altora, pîndind pe cine să-i despoaie, prin lăcomia lor cea mare; la fel cum vulturii nu-și agonisesc hrana prin muncă, ci stau trîndavi și pîndesc cum ar putea sfîșia carne străină”. El

trupului. Ea paralizează viața sufletului și-l face pe creștin nesimțitor față de mîntuirea sa și a aproapei, față de orice faptă bună. Sufletul leneș petrece în somnolență și în el răsar mlădițele tuturor ispitelor și păcatelor. Aici își află înțelesul deplin parabola neghinei, care spune că, pe cînd dormeau păzitorii, vrăjmașul a semănat neghină printre griu și s-a dus (Mt. 13, 24—30).

Ispita lenei sufletești izvorește din neglijență și comoditate și din credință slabă! Ea îndeamnă să închidem ochii în fața datoriei de-a ne desăvîrși. Ea ne lipsește de gînduri bune, căci învățătura și priceperea se dobîndesc cu osteneală. Ea ne lipsește și de hotăriri și fapte bune, căci e nevoie de osteneală ca să ajungi la o hotărîre bună și s-o și împlinești. Ea deschide ușa sufletului pentru gînduri slabe, pentru pierdere de vreme și fapte nesocotite.

Împotriva asaltului dat de mulțimea ispitelor, în frunte cu lenea sufletească, trebuie să luptăm încordat și stăruitor, după pilda Domnului Hristos în grădina Getsimani. El se roagă aici cu sudori de sînge, apoi vine la Ucenicii Săi, pe care îi află dormind. Muștrîndu-i pîrintește, le zice: „N-ați putut veghea o clipă? Priveghiați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită; căci duhul este osîrditor, iar trupul neputincios” (Mt. 26, 41).

Sîntem datori toți creștinii să înlăturăm ispita prin rugăciune. La aceasta trebuie însă să adăugăm munca neconținută pentru binele obștesc. Prin rugăciune cerem ajutorul lui Dumnezeu, prin muncă înlăturăm lenea și tot sufletul îl îndreptăm spre lucruri folositoare. În felul acesta biruim ispitele și sîntem oameni folositori țării și poporului.

Pr. S. Radu

spunea că un bun creștin trebuie să știe că destinul lui este munca, pentru a-și asigura traiul zilnic al vieții sale, și pentru a preîntîmpina primejdia lipsurilor și alunecării pe panta trîndăviei.

Se cuvine dar să muncim pentru propășirea tuturor, pentru o viață fericită.

Pr. A. Bassarabin

Patriei

Aici unde strugurii string genele serilor
Veselind cu poamă inima muritorilor
Pe unde șerpuiesc lin apele de cleștar
Țărîmurind întinsul și îmbelșugatul hotar,

Unde brîie de munți ce poartă tichii de argint
Se ridică falnic în zările de mîrgărint
Pe unde codru freamătă în cîntec de fluier
Ducînd doina străbună peste-a vîntului șuier,

Unde ușor munca împrietenește pe om
Dîndu-i coroana celui mai roditor pom,
Unde mamele își string la sînul lor de floare
Pruncii dolofani ce zîmbesc dulce spre soare,

E patria mea, patria celor ce muncesc
Cu brațul sau condeiul, de împodobesc
Frumusețea de nedescris a acestui pămînt,
Unde totul pare atît de sublim și de sfînt.

Aici unde-mi zac liniștiți adormiții părinți,
Împărțîșit de lumină, cu lacrimi fierbinți
Sărut amintirea clipei și zilei dintîi
Care m-a făcut Patriei credincios să-i rămîi.

Și pînă în ultimul ceas Patriei dragă
Strădania mea îți voi da viața întregă
Alături cu frați-mi de trudă la-al tău postament
Al dragostei suflet voi pune în orice moment.

Pr. Ștefan Tascianu